

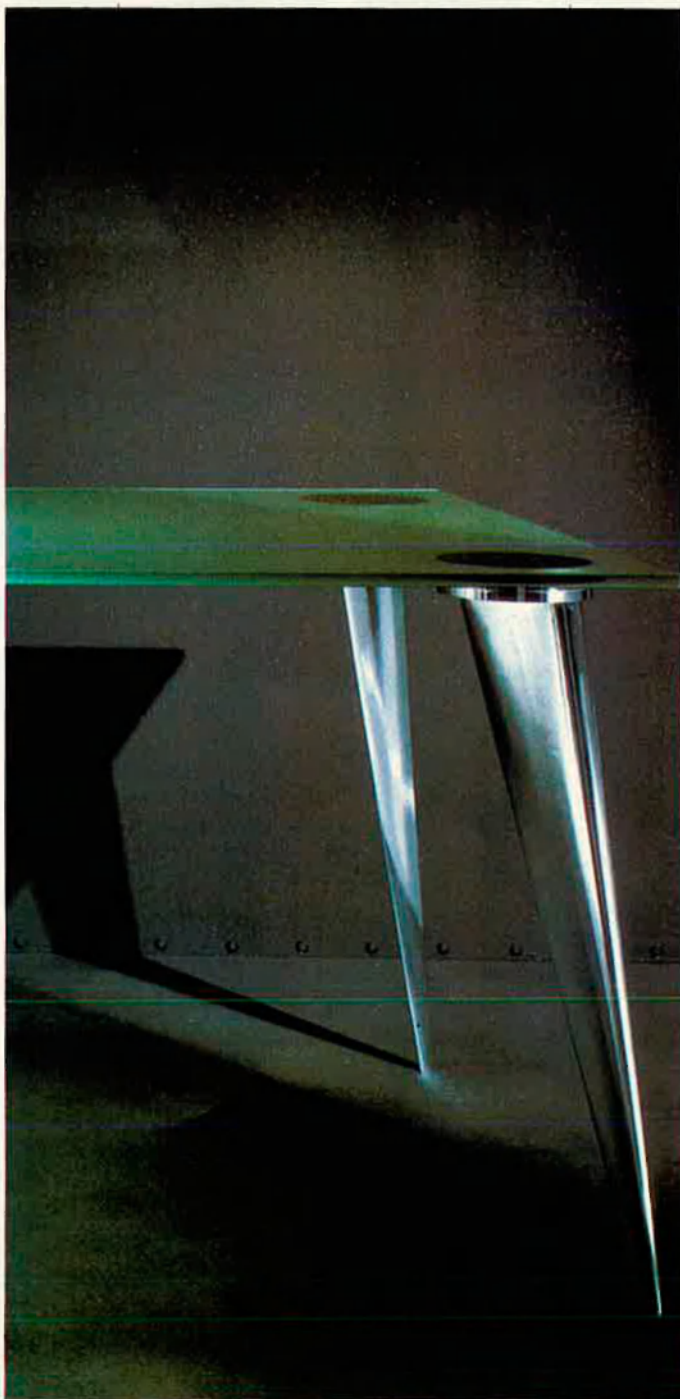
Horaris comercials i poder

El temps passa i aquells principis fonamentals de les estructures —religió, economia, política, condicions de treball— són moguts constantment en la lluita per perpetuar-se en el poder. L'horari comercial és ara una d'eixes variables que els economistes anomenen fonamental per determinar el control de mercat. Segons quede aquest punt en la nova Llei de comerç interior, els resultats seran uns i no uns altres.

Dues són les vessants interpretatives de la realitat econòmica en el comerç: la de les grans superfícies i els magatzems i la dels botiguers i petits comerciants. Quan es planteja el conflicte dels horaris és perquè hi ha una relació de domini d'uns sobre els altres, que a la llarga, pot esdevenir un cas d'absorció-desstrucció.

Les grans superfícies i els magatzems apareixen com les abanderades del progrés, en el sentit més ample del terme, mentre que als botiguers se'ls acusa de tenir encorsetada l'economia i de respondre a un passat de caire gremial i corporativista.

El poder d'influència d'aquestes dues manifestacions econòmiques davant l'estat és molt desigual. Uns tenen compromesa l'administració en el desenvolupament dels seus negocis (multinacionals, grans magatzems). És, d'alguna manera, eixe "món de progrés" que els polítics ens volen vendre i que passa per

l'expansió de les superfícies comercials, del consum pel consum (molt propi d'economies de desenvolupament neocapitalista).

Els altres tenen la força encara de ser la majoria del sector del comerç. Són els genuïns mercantilistes mediterranis, aquells que del seu treball fan la seua vida. Tenen poca influència de poder davant l'estat, per manca d'organització. D'això en depèn la seua immediata subsistència com a factor econòmic.

Pel que fa al consumidor, diuen que per ell es fa tot, ja que és el destinatari d'aquestes mesures mercantils. És fa tot per ell, però sense ell. Esdevé subjecte callat, submís, dirigit pels tot poderosos mitjans de comunicació, que li determinen el que és millor per al seu usdefruit. Només ha de consumir i consumir, quant més ho faça, més feliç serà, ens diuen.

La publicitat condiciona —i molt— la llibertat. El consumidor ha entrat en el món del consum massiu sense estar organitzat eficaçment. ¿Té dret a no ser enverinat a consumir en diumenge? Per allò del ciutadà equilibrat, entenc jo, val la pena deixar-lo descansar. Altres no pensen el mateix. El negoci és el negoci. El poder del consumidor, tot i ser total, com que està disgregat, careix de força.

A les persones que treballen i vivim del comerç, també ens afecten els canvis que puguen produir-se als horaris.

¿Quin és el poder que tenim els treballadors de comerç? Disposem d'unes organitzacions sindicals, que són els instruments fonamentals de vertebració dels treballadors en cada empresa. Aquests s'han d'adonar que és l'única eina de defensa dels seus interessos davant la desprotecció i el mercantilisme que hi ha avui al món del treball.

Pel que fa als treballadors, podem distingir dues realitats ben diferents:

En el sector de grans magatzems, la gran patronal del comerç, en els primers anys de la transició, va estructurar, organitzar i finançar els seus propis sindicats grocs per frenar les organitzacions de classe. D'aquesta manera, es presenten amb força "democràtica" davant el poder polític. En l'actualitat, aquests sindicats d'empresa, en el sector de grans magatzems, compten amb el 60% de representació, suficient per a la negociació d'un conveni d'àmbit general o estatutari. En el proper conveni col·lectiu, el sector s'hi jugarà molt. Ells ho saben, nosaltres també.

En el comerç petit, on encara persisteix una relació empresari-treballador de caire, diguem-ne, paternalista, es donen esgotadores jornades de treball, tant per a uns com per als altres. La perllongació dels horaris comercials a festius i diumenges, des de la perspectiva del món del treball, entenem que és un pas enrere en les condicions laborals de tots els treballadors. I diem tots: directius, gerents, caps de secció/departament, dependents, cuiners, cambrers, etc. La coartada és la creació de llocs de treball, però treball tan precari no legitima la pèrdua de les condicions actuals.

Els sindicats tenim una posició de frontal oposició a les obertures en festius i diumenges, que passa per la derogació del decret Boyer (que estableix la llibertat d'horaris comercials), l'aplicació d'una llei de comerç interior consensuada amb els agents econòmics i socials i, finalment, portar als òrgans internacionals europeus, després de la incorporació al Mercat Únic, el problema dels horaris comercials.

Josep Antoni Santoja i Castelló
Delegat sindical d'UGT a
El Corte Inglés de València

Mans blanques

Molt amena, aquesta setmana passada, en què tots els dies foren 8 de Març. A la Malva-rosa buscaven desesperadament una mainadera que els permetera assistir al col·loqui, i justificaven una convocatòria tan primerenca perquè a partir de les vuit s'ha de preparar el sopar i ficar al llit els xiquets.

Mentre, la jove hongaresa Judith Polgar feia mossegar el tauler a Spaski i altres en un singular duel de sexes, i desbaratava les molt científiques explicacions que diuen que les circumvolucions cerebrals de les femelles no estan preparades per a l'escac i mat. Però les atletes algerianes han de continuar guardant-se de les mirades masculines, les federacions esportives hispanes continuen en mans de senyors i en els clubs de golf de la civilitzadíssima Gran Bretanya hi ha un rètol que diu "Gossos i dones, no".

Realment, han estat uns dies apassionants. Les Hillary nord-americanes se les han de veure amb les lleis de contractació de cangurs i les socialistes suïsses amb brutes campanyes basades en presumptes avortaments, amants... Tampoc ho tenen bé les ministres israelianes, embrancades amb els rabins en escaramusses teològiques i disputes sobre si el rei David gastava "ploma" o no.

Durant aquestes intenses jornades hem vist com les dones conservadores, encimbellades al cim del partit sens dubte per motius electorals, eren batejades com "les Barbies del PP"; com les socialistes continuen sense convèncer els seus companys sobre la llei de terminis per a l'avortament, i com Izquierda Unida no aconsegueix que la píndola avortiva adquireisca carta de naturalesa. Deia Maite Domingo que

al Parlament europeu, diputades de diferents grups han aconseguit objectius comuns, però la política partidista i les batalles internes els interfereixen.

A Bòsnia, violadors serbis i el Vaticà s'entesten a elevar les monges "a la categoria de mares"; un jutge de Barcelona torna a dictar sentència contra una jove "que no s'hi resistí bastant"; Alcàsser encara té malsons; els més alts tribunals envien al foc de l'infern el "posa-te'l, posa-li'l" i al Cabanyal, una nena és parida i abandonada per una altra nena terroritzada.

Aquest 8 de Març, l'alcalde de Picasent ens reprotxava en un acte públic que a les dones ens agrada tant fer-nos les víctimes, el secretari general del PSOE convocava un sopar el mateix dia que "les xiques" celebraven el seu dia, i encara és una trista incògnita si no hi haurà més dols per treballadores que veuen endurir els seus pulmons en tallers decimonònics. Per altra banda, seguia fresca la tinta on es relatava aquell judici d'Alacant contra un Hitler d'opereta i intencions assassines. "Tots hem volgut matar alguna vegada la nostra dona, i algunes s'ho mereixen", digué el seu defensor. I també contenen les cròniques que aquestes paraules alçaren somriures en el tribunal.

Aquesta setmana les dones ens hem posat darrere una pancarta contra la violència. La veritat, ha de ser molt profunda tal convicció per a reprimir-se les ganes de girar-li la cara a més d'un. Encara que només siga per comprovar si és cert que mans blanques no ofenen.

Rosa Solbes
Periodista